

Ewa Szary

"Nazewnictwo w utworach Stefana Żeromskiego", Aleksander Wilkoń,
Wrocław 1970 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 14/41, 120

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/I/ WILKOŃ Aleksander: Nazewnictwo w utworach Stefana Żeromskiego. Oss. Wrocław 1970 s. 134, nlb.1, bibliogr., zł 25,-

Przedmiotem pracy jest analiza językowa, stylistyczna i historycznoliteracka nazewnictwa w utworach Żeromskiego. Przez termin: "nazewnictwo" rozumie autor wybrany zbiór nazw - osobowych i geograficznych - występujących w twórczości Żeromskiego /z wyjątkiem publicystyki, dzienników i listów pisarza/. W pierwszej części pracy autor analizuje nazwy poza kontekstem utworów, z których pochodzą - opisuje ich etymologię i strukturę językową. W części drugiej analizuje nazwy jako części poetyki utworów, jako elementy ich struktury stylistycznej i fabularnej, oraz ujmuje je na tle tradycyjnych i aktualnych - w czasach Żeromskiego - wzorów nazewnictwa literackiego.

BP/41

E.Sz.

/I/ CZERMIŃSKA Małgorzata: Autotematyczność i dystans czasowy w powieściach Parnickiego. W: O prozie polskiej XX wieku. Materiały Konferencji Ogólnopolskiej w Toruniu. Listopad 1968. Pod redakcją A. Hutnikiewicza i H. Zaworskiej. Oss. Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1971. IBL PAN. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej. T. XXIV, s. 311-333.

Rozprawa, poświęcona zagadnieniu pozycji narratora i czasu jako elementu konstrukcyjnego powieści w twórczości Parnickiego, traktuje te aspekty jako przejaw woli i autora z dotychczasowymi konwencjami powieści historycznej, w szczególności z modelem XIX-wiecznym, walterskotowskim, który zasadzał się na dystancie czasowym autora wobec opowiadanych wydarzeń. Powieści Parnickiego znoszą dystans czasowy, utożsamiając czas opowiadania licznych narratorów z czasem wydarzeń i ograniczając wiedzę narratora do świadomości uczestnika historii.

BP/41

Z.Z.